

UOHSX0017TKB

Č. j.: UOHS-R 164/2008/01-4652/2009/310/ADr

V Brně dne 29. dubna 2009

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 284/2007/KD-13557/2008/850 ze dne 12. 8. 2008 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, podal účastník řízení **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4, Poliklinika Budějovická, Antala Staška 80, IČ 40 76 30 21, právně zastoupený Mgr. et MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem, se sídlem Teplice, nám. Svobody 1, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 5 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto:

Podaný rozklad **z a m í t á m** a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 284/2007/KD-13557/2008/850 ze dne 12. 8. 2008 **p o t v r z u j i**.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) vydal dne 12. 8. 2008 rozhodnutí č. j. 284/2007/KD-13557/2008/850 (dále též „napadené rozhodnutí“), v jehož prvním výroku deklaroval, že účastník řízení **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4, Poliklinika Budějovická, Antala Staška 80, IČ 40 76 30 21 (dále též „účastník řízení“ nebo „ČLK“), tím že představenstvo České lékárnické komory vydalo dokument „**Stanovisko představenstva ČLK k postupu lékáren, které pacientům za předložený recept vyplácejí finanční hotovost**“ ze dne 20. 8. 2007 určený členům ČLK, v němž vyjadřuje nesouhlas s postupem lékáren nabízejících pacientům za předložení receptu finanční hotovost nebo jinou pozornost

a informuje, že tento postup bude nadále považovat za porušení povinností lékárníka vyplývajících z ustanovení Etického kodexu ČLK, tento dokument uveřejnil na internetových stránkách ČLK a v Časopise českých lékárníků, přičemž platnost tohoto dokumentu účastník řízení opakovaně až do 13. 5. 2008 potvrzoval, přijal a uplatňoval **zakázané a neplatné rozhodnutí sdružení soutěžitelů, které mohlo vést k narušení hospodářské soutěže** na trhu lékárenské péče, čímž porušil v období od 20. 8. 2007 do 13. 5. 2008 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“ nebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“);

2. Ve druhé výrokové části napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně shora uvedené jednání účastníku řízení do budoucna zakázal, zatímco třetí výrokovou částí napadeného rozhodnutí uložil účastníku řízení za porušení § 3 odst. 1 zákona podle § 22 odst. 2 téhož zákona **pokutu ve výši 1.000.000,-Kč.**
3. Dále ve čtvrté části výroku napadeného rozhodnutí bylo správním orgánem prvního stupně uloženo účastníku řízení opatření k nápravě spočívající v povinnosti:
a) informovat všechny členy ČLK o napadeném rozhodnutí Úřadu a o zákazu a neplatnosti rozhodnutí sdružení soutěžitelů popsanych ve výrokové části I. napadeného rozhodnutí, a to ve lhůtě do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí prostřednictvím internetových stránek ČLK a v časopise českých lékárníků; s tím, že splnění uvedeného nápravného opatření je účastník řízení povinen doložit Úřadu ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od uplynutí lhůty k jeho splnění.
4. V poslední části výroku napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), ve spojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložil účastníku řízení povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 2.500,-Kč.**

II. Rozklad

5. Účastník řízení podal včas proti napadenému rozhodnutí rozklad, jímž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ve všech jeho výrokových částech a zastavení správního řízení ve věci.

Narušení soutěže

6. Účastník řízení namítá, že Stanovisko nemohlo mít za následek jakékoliv narušení hospodářské soutěže. Provozovatele lékáren nemohlo ovlivnit, protože jak dle ČLK uvedli, jsou pro ně tato stanoviska bezvýznamná. Stanovisko tedy nemělo na obchodní politiku členů žádný vliv, takže nelze tvrdit ohrožení soutěže. Úřad podle účastníka řízení neprokázal, že by Stanovisko bylo způsobivé kohokoliv ovlivnit. Společnost Česká lékárna by vyplacení hotovosti omezila nebo zastavila až po té, co by ČLK vůči jejím zaměstnancům začala uplatňovat sankce, k tomu však nikdy nedošlo. ČLK tvrdí, že Stanovisko neunifikuje chování soutěžitelů a uvádí, že dokazováním byl prokázán opak.

7. ČLK také argumentuje, že Stanovisko nevyjadřuje postoj rozhodného disciplinárního orgánu, když jde jen o deklaráci názoru s tím však, že disciplinární pravomoc leží mimo tento orgán (představenstvo).
8. Dále podle účastníka řízení správní orgán prvního stupně chybně interpretuje text Stanoviska, neboť se v něm nemluví o jiné pozornosti, ale o jiných podobně znevažujících výhodách. Úřad také nenalezl jediného soutěžitele, který by Stanovisko interpretoval stejně jako on.

Etika jednání

9. Účastník řízení tvrdí, že je nedůstojné, aby lékárník vyplácel za recept hotovost, a považuje toto jednání za neetické, a uvádí dojem, že se k této otázce má vyjádřit soud. ČLK nesouhlasí s tím, aby lékárník byl osobou povinnou vydat hotovost nebo „jinak znevažující výhodu“ za recept.
10. Dále účastník řízení poukazuje na přípis ředitele Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 10. 9. 2007, ze kterého údajně vyplývá, že výplata hotovosti za recept je neetické jednání, přitom správní orgán prvního stupně se o tomto závěru v napadeném rozhodnutí vůbec nezmiňuje.

Hrozba sankcí

11. ČLK argumentuje, že neuvedla, že má v úmyslu ukládat disciplinární opatření vyloučení za jednání v rozporu se Stanoviskem; ze Stanoviska nevyplývá, že by za vyplácení hotovosti hrozilo lékárníkovi vyloučení. Vyloučení z ČLK může být uloženo za závažné porušení, když Stanovisko o závažném porušení nehovoří. Ze Stanoviska tak dle účastníka řízení nevyplývají žádné restrikce.

Další námítky

12. Podle ČLK rovněž není zřejmé, čím měla opakovaně platnost Stanoviska potvrzovat. Z napadeného rozhodnutí ani není jasné, od kterých spotřebitelů Úřad čerpal informaci o tom, jak vnímají vyplácení hotovosti.
13. Dále účastník namítá, že v napadeném rozhodnutí není definováno, co se rozumí plněním posuzovaného rozhodnutí sdružení. Podle účastníka řízení jednání nelze zakázat, protože jde o názor, z něhož nevyplývají žádné důsledky, navíc disciplinární pravomoc ČLK vyplývá ze zákona.

Petit rozkladu

14. Účastník řízení ze shora uvedených důvodů navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a správní řízení ve věci zastavil.

III. Řízení o rozkladu

15. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, a proto v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

16. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.
17. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí jsem se zejména věnoval hmotněprávním námitkám, tedy posouzením, zda vytýkané jednání je porušením § 3 odst. 1 zákona. Po posouzení napadeného rozhodnutí a přezkoumání námitek účastníka řízení jsem dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval ve správním řízení v souladu se zákonem, jakož i dalšími obecně závaznými právními předpisy. Námitky účastníka řízení uplatněné v rozkladu jsem neshledal důvodnými, tudíž mi nezbylo než rozklad zamítnout.

IV. Relevantní trh

18. Analýza relevantního trhu je základním východiskem posouzení jakéhokoliv soutěžního případu. Podle § 2 odst. 2 zákona je relevantním trhem trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území. Relevantní trh je tedy primárně třeba vymezit z hlediska věcného a geografického.
19. Správní orgán prvního stupně pro účely daného správního řízení vymezil relevantní trh, kde se jednání účastníka řízení projevilo, po věcné stránce jako trh lékárenské péče a z hlediska geografického jako území České republiky.
20. Přezkumem jsem zjistil, že správní orgán prvního stupně správně vymezil relevantní trh, jak po stránce věcné, tak i geografické. Závěry správního orgánu prvního stupně jsou logické, konzistentní a odpovídají předchozí rozhodovací praxi Úřadu, která nebyla ani ze strany správních soudů zpochybněna. Pro úplnost podotýkám, že do vymezení relevantního trhu nesměřovaly námitky účastníka řízení.

V. Hmotněprávní námitky

Zákonná a judikatorní východiska

21. Zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) nabyl účinnosti dne 1. 7. 2001. Za dobu své účinnosti byl zákon několikrát novelizován, nicméně žádná z jeho novel se nedotkla vlastního konceptu rozhodnutí sdružení soutěžitelů, tedy novely pro účely posouzení jednání účastníka řízení neměly žádné hmotněprávní dopady.
22. Podle § 1 zákona upravuje tento zákon ochranu hospodářské soutěže na trhu výrobků a služeb proti jejímu vyloučení, omezení, jinému narušení nebo ohrožení dohodami soutěžitelů, zneužitím dominantního postavení nebo spojením soutěžitelů.

23. Dle § 2 odst. 1 zákona se soutěžiteli rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právníckými osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli.
24. Podle § 3 odst. 1 zákona jsou dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále též „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, zakázané a neplatné, pokud zákon nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad nepovolí prováděcím předpisem z tohoto zákazu výjimku. Zakázané jsou především dohody výslovně uvedené v § 3 odst. 2 písm. a) až f) zákona, jako např. dohody o cenách, rozdělení trhu, uplatňování rozdílných podmínek apod. Tyto dohody jsou tak přímo ze zákona zakázané. Tento závěr potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 A 19/2002 ze dne 12. 5. 2005 ve věci *Plemenáři*. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedené dohody jsou přímo ze zákona zakázané a pro posouzení, zda postup soutěžitele je v souladu se zákonem (resp. rozporu), postačí, že je najisto postaveno, že k takové dohodě došlo.
25. Dohody o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách spadají pod tzv. kartely s tvrdým jádrem (*hard-core cartels, hard core restrictions*), které představují nejzávažnější formy zakázaných dohod. Tyto dohody mají už ze své podstaty (pro svůj cíl, *object*) negativní dopad na hospodářskou soutěž na trhu, proto jsou bez dalšího považovány za protisoutěžní. Řečeno jinými slovy, dohody obsahující *hard-core* ustanovení jsou zakázané vždy, neboť jejich předmětem je narušení hospodářské soutěže. U těchto dohod již není nezbytné zkoumat jejich skutečné konkrétní účinky na trh¹, tedy zda k narušení soutěže skutečně došlo, jelikož v sobě vždy nesou přinejmenším potenciál narušit soutěž. Tím méně je nutné pro konstataci zákazu takové dohody zjišťovat úmysl stran narušit soutěž.² Otázka dopadů dané dohody na trh má však význam při kalkulaci pokuty. Z pohledu soutěžního úřadu je tak na prvním místě nutné posoudit, zda předmětná dohoda má za cíl narušení soutěže. Uvedené tvrzení potvrzuje i ustálená evropská judikatura, ze které lze dovodit, že pro účely použití čl. 81 odst. 1 Smlouvy ES je zohlednění konkrétních účinků dohody nadbytečné, jestliže se ukáže, že tato dohoda má za cíl vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu. Proto se nepožaduje prokázání skutečných protisoutěžních účinků, je-li prokázán protisoutěžní cíl vytýkaného chování (viz rozsudek Evropského soudního dvora C-238/99 P ze dne 15. 10. 2002 ve věci *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, [2002] ECR I-8375, bod 741; rozsudek Soudu prvního stupně T-62/98 ze dne 6. 7. 2000 ve věci *Volkswagen v. Komise*, [2000] ECR II-2707, bod 178). Komise prokázavší, že cílem sporné dohody bylo omezit volnou hospodářskou soutěž na relevantních trzích, v daném případě podle soudu tedy nebyla povinna zjišťovat konkrétní účinky těchto opatření na hospodářskou soutěž.
26. Rovněž judikatura českých správních soudů potvrzuje shora traktovaný závěr, že zakázaná je už i taková dohoda, která toliko potencionálně narušuje soutěž. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 17/2007-100 ze dne 23. 10. 2008 ve věci *ČEZ, a.s.* zdůraznil, že podle zákona o ochraně hospodářské soutěže je neplatná taková dohoda, která toliko potencionálně umožňuje protisoutěžní, konkurenci omezující chování. Jinak řečeno, správní orgán nemusí prokázat, že uzavřením určité dohody došlo k faktickému narušení hospodářské soutěže, stačí pouze, prokáže-li potencionální ohrožení; oba

¹ Srov. např. rozsudek ESD C-49/92 P *Anic Participazoni*, [1999] ECR I-4125, odst. 99.

² Rozsudek ESD 96-102, 104, 105, 108 a 110/82 *IAZ*, [1983] ECR 3369, odst. 25.

případy způsobují neplatnost dohody. To, zda je ohrožení v rovině potencionálního či faktické, může mít vliv, s ohledem na diskreční pravomoc rozhodujícího správního orgánu, na výši uložené sankce, nikoliv však na vyslovení neplatnosti a zákazu takové dohody. K tomu srov. i rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 26/2006 ze dne 3. 4. 2007 ve věci *České lékárnické komory*, který byl potvrzen Nejvyšším správním soudem. Zde soud konstatoval, že zakázané jsou nejen dohody, jež vedou k narušení soutěže (tedy mají protisoutěžní následek), a to zásadně bez ohledu na to, zda takový následek byl stranami zamýšlen, ale také dohody, které mají za cíl narušení soutěže (mají tedy protisoutěžní cíl), aniž by takového cíle bylo byt' jen částečně dosaženo. Podle konstantní komunitární judikatury lze dohodu považovat za dohodu s omezujícím cílem i tehdy, pokud omezení hospodářské soutěže není jediným účelem, ale sleduje také jiné legitimní cíle.³ To znamená, že je-li zjištěno, že dohoda má protisoutěžní cíl, je už tato skutečnost dostatečná pro konstataci porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 zákona, protože taková dohoda má ze své podstaty přinejmenším potenciál narušit hospodářskou soutěž.

27. Pod legislativní zkratku „dohoda“ tak, jak již bylo uvedeno, řadí § 3 odst. 1 zákona i **rozhodnutí sdružení soutěžitelů**, které je tak jedním ze tří typů zakázaných dohod podle uvedeného ustanovení⁴. Pro učinění závěru, že soutěžitel porušil § 3 odst. 1 zákona přijetím zakázaného rozhodnutí sdružení, je třeba prokázat splnění tří definičních znaků pro tento delikt, jak je možno dovodit z judikatury tuzemských i evropských soudů.
28. Předně musí jít skutečně o **úkon sdružení**, tzn. ten, kdo za sdružení daný úkon učinil, musí být orgánem/osobou oprávněnou za sdružení vystupovat, nebo tak alespoň musí být členy sdružení vnímán. Tímto úkonem nemůže být úkon jednoho z členů sdružení, aniž by tento člen v daném případě reprezentoval vůli sdružení. Za druhé musí jít o **adresný úkon sdružení směřující k jeho členům** (a to i nepřímou, např. prostřednictvím profesního časopisu dodávaného členům, internetových stránek sdružení, médií apod.).
29. Ze samotného úkonu pak musí vyplývat (a to alespoň nepřímou) **snaha o unifikaci** soutěžního chování určitého okruhu soutěžitelů, kteří jsou členy sdružení (zejména u doporučujících forem rozhodnutí sdružení soutěžitelů může směřovat i vůči širšímu okruhu adresátů, včetně subjektů stojících mimo sdružení soutěžitelů). Z úkonu nemusí vyplynout závaznost ani možnost uložení sankce za nedodržení. Již samotná existence doporučení, byt' nezávazného a nevykonatelného pod možností sankce, zakládá protisoutěžní charakter, neboť principem tohoto porušení zákona je způsobilost identifikovat budoucí soutěžní chování soutěžitele. Aby rozhodnutí sdružení soutěžitelů bylo v rozporu se zákonem, musí v sobě zahrnovat alespoň nepřímý návod společného postupu.⁵
30. Rozhodnutí sdružení soutěžitelů ve formě cenového doporučení je považováno za velice nebezpečné protisoutěžní jednání i v případě, kdy není pro členy sdružení závazné, protože umožňuje členům sdružení přesným způsobem identifikovat cenovou politiku svých konkurentů, neboť lze předpokládat, že cenové doporučení bude respektováno.

³ Viz např. Evropského soudního dvora C-551/03 P ze dne 6. 4. 2006 ve věci *General Motors BV*, [2006] ECR-3173.

⁴ Tuto skutečnost dokládá i soudní judikatura, viz např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 2 A 5/96 ze dne 12. 9. 1996 ve věci *Česká komora architektů*.

⁵ Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 164/2005 ze dne 25. 7. 2006 ve věci *Česká lékárnická komora*.

31. Obzvláště nebezpečné pro hospodářskou soutěž jsou nejrůznější snahy sdružení soutěžitelů směřující k **unifikaci cen**, obchodních podmínek apod. u svých členů; i jen pouhá existence adresného cenového doporučení ze strany sdružení vede k tomu, že následné chování soutěžitelů na trhu nevyplývá z jejich samostatné a nezávislé úvahy, nýbrž je ovlivněno ze strany sdružení.⁶ Riziko plynoucí z protisoutěžního jednání sdružení soutěžitelů spočívá v tom, že příslušný orgán (či oprávněná osoba) sdružení učiní úkon vůči členům sdružení, jímž jim projevuje vůli unifikovat jejich chování na trhu, a členové sdružení tak prostřednictvím sdružení odstraňují vzájemnou nejistotu ohledně svého budoucího konkurenčního chování (srov. např. rozsudek Evropského soudního dvora C-8/72 ve věci *Komise v. Vereeniging van Cementhandelaren*, [1972] ECR 977).
32. Z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 164/2005 ze dne 25. 7. 2006 ve věci *Česká lékárnická komora* lze dovodit, že protisoutěžní musí být již samo přijetí rozhodnutí sdružení soutěžitelů, ne až jeho vlastní aplikace.

Vlastní právní hodnocení

Rozhodnutí sdružení směrem k členům

33. Za nesporné považují posouzení postavení účastníka řízení jako **sdružení soutěžitelů** ve smyslu § 3 odst. 1 zákona. To samé platí i pro právní kvalifikaci jeho jednání jako „**rozhodnutí sdružení soutěžitelů**“ ve smyslu téhož ustanovení zákona. Resp. posuzované Stanovisko je písemně zachyceným rozhodnutím sdružení soutěžitelů. Závěry správního orgánu prvního stupně tak v tomto směru považují za správné.
34. Správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí podrobně věnoval právnímu posouzení znaků zakázaného jednání účastníka řízení. Z důvodu přehlednosti níže uvádím znění předmětného Stanoviska, neboť jeho obsah je podstatný při posuzování, zda účastník řízení porušil § 3 odst. 1 zákona či nikoliv.
35. **Stanovisko ČLK obsahuje následující text**, cit.:

„Česká lékárnická komora se opakovaně zabývala postupem lékáren, které pacientům za předložení receptu nabízí finanční hotovost nebo jinou pozornost. Řešení této situace hledala společně s orgány oprávněnými k doзору nad reklamou na léčivé přípravky. Prozatím bez výsledku.

Představenstvo České lékárnické komory s podobnými praktikami zásadně nesouhlasí a považuje je za neetické, protože k nim dochází při poskytování zdravotní lékařské péče, navíc hrazené z prostředků veřejného zdravotního pojištění. Podle názoru představenstva jsou při výdeji léčivých přípravků tyto marketingové metody krajně nevhodné a znevažující profesi lékárníka jako zdravotnického pracovníka. V očích pacientů se díky těmto nabídkám stávají léčivé přípravky pouhým zbožím, díky němuž mohou získat drobný prospěch, a lékárny jsou pak vnímány jako obchod, který se podbízí příslibem daru. Oba tyto důsledky jsou nebezpečné pro pacienty a dehonestující též lékařenský stav.

Představenstvo České lékárnické komory tímto dává všem členům na vědomí, že poskytování hotovosti nebo jiných podobně znevažujících výhod pacientům bude

⁶ Srov. např. rozhodnutí Evropské komise 96/438 ve věci *Fenex*, ÚV 1996 L 181/28, nebo rozsudek Evropského soudního dvora C-209/78 *Van Landewycke vs. Komise*, [1978] ECR - 2111, dle kterých i nezávazné cenové doporučení může mít citelný dopad na cenovou soutěž.

nadále považovat za porušení povinností lékárníka vyplývajících z ustanovení Etického kodexu ČLK. Při porušení této povinnosti je zcela nerozhodné, zda se jej dopustí lékárník v pozici provozovatele lékárny nebo v pozici zaměstnance. Porušení povinností stanovených Etickým kodexem ČLK může být příslušnými orgány komory posouzeno jako disciplinární delikt.“

Pod Stanoviskem ČLK je za **představenstvo České lékárnické komory podepsán PharmDr. Lubomír Chudoba**, v té době **prezident ČLK**.

36. Stanovisko bylo vydáno představenstvem České lékárnické komory, které je dle § 16 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění řídicím a výkonným orgánem ČLK, a bylo sděleno členům ČLK formou jeho umístění na webových stránkách ČLK v části pro registrované uživatele – členy ČLK a rovněž bylo zveřejněno v Časopise českých lékárníků, který je všem členům ČLK adresně rozeslán. Ve správním řízení tak bylo na jisto postaveno, že vydání Stanoviska je **adresným úkonem ČLK (jeho oprávněného orgánu) směřujícím k jeho členům**. Pro úplnost podotýkám, že členství v ČLK je povinné, tedy je podmínkou *sine qua non* pro výkon lékárnické profese.

Unifikace chování

37. Stanovisko vyjadřuje jednoznačný a kategorický odmítavý postoj ČLK k vyplácení hotovosti lékárníkem při předložení receptu ze strany pacienta – spotřebitele. ČLK popsané jednání označuje za neetické, nevhodné a znevažující profesi lékárníka. Představenstvo také zcela jednoznačně sděluje členům ČLK, že poskytování finanční hotovosti nebo jiné pozornosti za předložení receptu považuje za jednání odporující Etickému kodexu ČLK s hrozbou, že uvedené jednání může být posouzeno jako disciplinární delikt, ač o tomto deliktu by rozhodoval jiný orgán ČLK. To, že Stanovisko **směřuje k unifikaci chování členů ČLK** vyplývá již ze skutečnosti, že toto rozhodnutí bylo přijato řídicím orgánem ČLK, tedy vyjadřuje vůli ČLK.
38. Stanovisko motivuje členy ČLK, aby omezili svoji podnikatelskou strategii v oblasti cenotvorby a propagace a neposkytovali své služby či zboží za výhodnějších cenových podmínek, tedy aby nevyužívali jeden z legitimních nástrojů cenové soutěže a hospodářské soutěže vůbec. Omezování cenového soupeření mezi členy sdružení soutěžitelů je přitom obecně způsobilé narušit hospodářskou soutěž na relevantním trhu. Stanovisko vyjadřuje vůli ČLK ovlivňovat způsob tvorby ceny služeb (zboží) poskytovaných jeho členy a snahu vyloučit ty aspekty, které by výši ceny snižovaly. Přijaté rozhodnutí ČLK je nutno proto hodnotit jako **zákaz poskytovat slevu** (právě jako sleva byl tento „bonus“ spotřebiteli vnímán, srov. níže), neboť znění Stanoviska reálně neumožňuje členům ČLK poskytovat své služby za nižší ceny, ať už proto, že zákazník fakticky zaplatí méně (část ceny mu byla „vrácena“), nebo proto (v případech, kdy zákazník neměl povinnost dopláct), že mu byl na úkor zisku lékárníka poskytnut „bonus“; v obou případech se však zjevně jedná o snahu ČLK unifikovat chování svých členů v cenové oblasti. Zákazem „bonusů“ finanční povahy pak Stanovisko rovněž omezuje možnost propagace lékáren, neboť zakazuje některé marketingové postupy spadající do oblasti ceny (srov. odst. 38 napadeného rozhodnutí). Stanovisko tak přikazuje jednání, které omezuje konkurenci, resp. konkurenční jednání zakazuje. Mám za to, že sleva či bonus ve výši 5 Kč je způsobilá ovlivnit rozhodování spotřebitelů (zejména důchodového věku) při volbě konkrétní lékárny, kde vystavený recept předloží. Právě zákaz poskytovat slevu (resp. „bonus“) obsažený ve Stanovisku tuto efektivní soutěž o spotřebitele může výrazně narušit či eliminovat.

39. Považuji za prokázané, že Stanovisko vyjadřuje **záměr ČLK sjednotit chování svých členů při stanovování cen při poskytování lékárenské péče a při její propagaci** tak, aby nesnižovali své ceny (neposkytovali slevy), resp. nepropagovali své lékárny pomocí „bonusů“ finanční povahy.
40. Znění Stanoviska ohrožuje (omezuje) rozhodovací autonomii členů ČLK o výši ceny, za kterou budou lékárenskou péči poskytovat, i o způsobech, jakými mohou svou lékárnu propagovat, neboť dodržování uvedeného Stanoviska je pro ně **závazné a vynutitelné pod hrozbou sankce** (uplatnění disciplinární pravomoci ČLK). Proto už samotné přijetí uvedeného Stanoviska, které musí členové sdružení dle Etického kodexu obligatorně dodržet, je způsobilé ovlivnit chování členů při určování cen jimi poskytované lékárenské péče a její propagaci.
41. Shrnuji tedy, že Stanovisko vydané představenstvem ČLK vyjadřuje vůči jejím členům zákaz poskytování slev či „bonusů“, jakož i některých účinných marketingových postupů; takové rozhodnutí je již pro **svůj protisoutěžní cíl** podle § 3 odst. 1 zákona zakázané a neplatné.

Neexistence výjimky

42. Považuji za důležité zdůraznit, že i léčivé přípravky jsou zbožím (resp. poskytování lékárenské péče je službou), ač specifickým a regulovaným více obecně závaznými právními předpisy. Přesto však se i při prodeji tohoto zboží či poskytování těchto specifických služeb **uplatní** pravidla na ochranu hospodářské soutěže před jejím nedovoleným narušením. V této souvislosti poukazuji na příslušný rozsudek Evropského soudního dvora C 468-478/06 ze dne 16. 9. 2008 ve věci *Sot. Lélos kai Sia EE a další v. GlaxoSmithKline AEVE Farmakeftikon Proionton, dříve Glaxowellcome AEVE*. Zde soud konstatoval, že „*Okolnost, že existuje stupeň státní cenové regulace v odvětví léčivých přípravků, nemůže vyloučit uplatnění pravidel hospodářské soutěže Společenství. Kontrola vykonávaná členskými státy nad prodejními cenami nebo hrazením cen těchto přípravků totiž nevyjímá ceny těchto výrobků celkově ze zákona nabídky a poptávky*“. Rovněž lékárnici jsou ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže soutěžiteli a jsou sobě navzájem přímými konkurenty, pro které je zcela přirozená snaha legálními prostředky získat zákazníka na úkor konkurence. V žádném ohledu nelze souhlasit s tím, že by členové ČLK nebyli soutěžiteli či měli být jinak z pravidel hospodářské soutěže vyňati. Rovněž **nelze dojít k závěru, že cenová konkurence znevažuje danou profesi**. Mám za to, že za znevažující (dehonestující) je nutné naopak považovat jednání *contra legem*.

Námítky ohledně interpretace textu

43. K námitce účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně chybně interpretoval text Stanoviska, jsem znovu podrobně přezkoumal jeho znění, a to s následujícím výsledkem. V první větě Stanoviska je uvedeno, že „*Česká lékárnická komora se opakovaně zabývala postupem lékáren, které pacientům za předložení receptu nabízí finanční hotovost nebo jinou pozornost⁷*“. V druhém odstavci pak představenstvo navazuje konstatováním, že „*...s podobnými praktikami zásadně nesouhlasí a považuje je za neetické ...*“. Úřad z uvedeného jasně dovodil, že Stanovisko se vztahuje k poskytování

⁷ Zvýrazněno správním orgánem druhého stupně.

hotovosti nebo jiné pozornosti. S tímto závěrem se plně ztotožňuji, neboť je logický. Dále se v textu Stanoviska ostatně rovněž mluví o „*drobném prospěchu*“ či „*příslibu daru*“, čímž lze rozumět právě „*jinou pozornost*“. V posledním (třetím) odstavci Stanoviska je formulace sice lehce pozměněna („... poskytování hotovosti nebo jiných podobně znevažujících výhod⁸ ...“), ale z předchozího kontextu je naprosto zřejmé, že označením „*jiné podobně znevažující výhody*“ jsou autorem Stanoviska míněny „*jiné pozornosti*“. Nejedná se tak o chybnou interpretaci Stanoviska Úřadem, neboť není pochyb o tom, že představenstvo má stále na mysli totéž jednání. Nadto i z provedeného dokazování vyplynulo, že interpretace obsahu Stanoviska členy ČLK je v podstatě shodná jako interpretace Úřadu. Navíc, pokud chtěl účastník řízení tuto skutečnost namítat, měl tak učinit již v průběhu správního řízení (neboť interpretace Úřadu byla zřejmá již z textu oznámení o zahájení správního řízení) nebo nejpozději v jeho reakci na Výhrady k dohodě zaslané účastníku řízení v závěru dokazování. Nic takového však účastník řízení neučinil. Námitka účastníka řízení je zcela účelová a proto ji jako nedůvodnou musím zamítnout.

Hrozba sankcí

44. Co se týká hrozby sankcí členům ČLK za jednání v rozporu se Stanoviskem, považuji za nepochybné, že **hrozba uplatnění disciplinárního opatření vůči lékárníkům byla reálná**. Lékárníci tak dle znění Stanoviska mohli mít důvodně za to, že vůči nim mohou být realizována disciplinární opatření, jestliže jejich praxe bude odporovat pohledu ČLK vyjádřenému ve Stanovisku. Není rozhodné, zda případným disciplinárním opatření by bylo přímo vyloučení z ČLK nebo jiné opatření. Podstatné je, že představenstvo přímo zmiňuje možný disciplinární postih, což mohlo mít vliv na členy ČLK a vyvolat v nich tak důvodnou obavu z realizace disciplinárního opatření, budou-li za předložení receptu poskytovat nějakou formu slevy.
45. To že Stanovisko přímo nezmiňuje druh disciplinárního opatření, může vést lékárníky k dojmu, že jde o vyloučení z ČLK, resp. tito si nemohli být jisti, že jim vyloučení nehrozí. Proto hrozba disciplinárním opatření (jakýmkoliv) **mohla reálně ovlivnit soutěžní chování členů ČLK**. Rovněž považuji za nerozhodné, že hrozba disciplinárního opatření pocházela od orgánu, který není nositelem disciplinární pravomoci, neboť vydané Stanovisko je nutné přičítat ČLK jako takové, jejíž vůli vyjadřuje, a ta může vůči svým členům uplatňovat i disciplinární pravomoc. Uvedená skutečnost nijak nesnižuje možné obavy členů ČLK z postihu.
46. Námitku účastníka řízení, že ze Stanoviska nevyplývaly žádné restrikce, musím zcela odmítnout jako neoprávněnou.

Etika jednání

47. Obranné argumentaci účastníka řízení, že důvodem vydání Stanoviska je **ochrana etiky a vážného stavu** výkonu lékárnické profese nemohu přisvědčit, resp. tento důvod **nemůže účastníka řízení liberovat z porušení soutěžního práva**. Nikterak nezpochybnuji, a rovněž ani Úřad v napadeném rozhodnutí nezpochybnil, že rozvíjení odbornosti členů, přijímání opatření k dodržování etiky při výkonu příslušné profese, obrana oprávněných zájmů svých členů apod., jsou zcela nesporně legitimní náplní činnosti jednotlivých profesních (zájmových) sdružení. Na straně druhé však tato

⁸ Dtto.

seskupení, která jsou sdruženími soutěžitelů ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže (tedy soutěžiteli), nesmí při naplňování uvedených vlastních cílů jednat v rozporu s obecně závaznými právními předpisy.

48. Je tedy nepřipustné, aby sdružení soutěžitelů prostřednictvím regulace chování svých členů sledovala naplnění právem reprobovaných cílů (např. narušení soutěže mezi svými členy), a to byť by se tak stalo s odkazem na potřebu dohledu nad dodržováním etiky či vážnosti výkonu profese. Případná potřeba pojmenovat zásady pro činnost v určitém odvětví, resp. označit jednání, která sdružení považuje pro danou profesi za znevažující či neetické, nemůže žádný subjekt liberovat z porušení soutěžního práva a regulace chování členů sdružení prostřednictvím rozhodnutí orgánů sdružení musí být omezena toliko na nezbytně nutnou míru potřebnou ke splnění sledovaného legálního záměru.
49. Sdružení soutěžitelů je povoláno hájit zájmy svých členů a usilovat o poskytování služeb na vysoké úrovni, avšak při tom nesmí postupovat právem nedovoleným způsobem. Řečeno jinými slovy, rozhodnutí přijatá na půdě sdružení, která rozhodovací autonomii soutěžiteli odnímají či ji jinak redukuje nebo jej zcela konkrétně navádějí, jakým způsobem má oceňovat své výkony, jsou přinejmenším způsobilá narušit hospodářskou soutěž, a proto jsou podle § 3 odst. 1 zákona zakázána. Členové téhož sdružení totiž stále zůstávají vůči sobě v postavení přímých konkurentů, když jedním a pro spotřebitele často nejvíce vnímaným a vítaným způsobem konkurenčního boje je cenová konkurence. Existence nenarušené cenové soutěže umožňuje spotřebiteli uspokojit svoji poptávku za lepších cenových podmínek, než když k cenové konkurenci mezi soutěžiteli nedochází nebo tato je omezena či jinak deformována.
50. Na podporu výše uvedeného odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 86/2007-107 ze dne 31. 10. 2008 ve věci *České lékárnické komory*, kde bylo konstatováno, že ČLK je oprávněna vydávat vnitřní předpisy, jimiž stanovuje pravidla etiky výkonu profese lékárníka. Tato pravidla mohou být bezpochyby i přísnější než obsah obecně závazných právních předpisů, právě s důrazem na charakter povolání lékárníka a nezbytnou vysokou míru etického přístupu k zákazníkům, vždy však při jejich stanovení musí respektovat zákonná omezení, v tomto případě stanovená § 3 odst. 1 zákona. Podstatné pro posouzení věci tak je zjištění, že výše uvedené znění Stanoviska mohlo vést k narušení hospodářské soutěže na trhu lékárenské péče. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu potvrdil správnost rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 26/2006 ze dne 3. 4. 2007 ve věci *České lékárnické komory*, kde krajský soud judikoval, že propagace soutěžitelů a jimi nabízeného zboží sama o sobě neetickou není a nic na tom nemění ani specifický charakter soutěžitelů, kteří provozují lékárny.
51. Co se týká přípisu ředitele Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 10. 9. 2007, na který ve spojitosti s etikou jednání odkazuje účastník řízení, ten považuji pro danou věc za zcela bezpředmětný a navíc argumentace ČLK je vnitřně rozporuplná. V uvedeném přípise nikde není ze strany pisatele konstatováno, že výplata hotovosti za předložení receptu je neetické jednání, ale je zde pouhý odkaz na Etický kodex ČLK, který ČLK uplatňuje. Ředitel Státního ústavu pro kontrolu léčiv tedy nevyjadřuje, jak to účastník mylně dovozuje, přesvědčení, že výše popsané jednání považuje za neetické. Navíc dodávám, že Státní ústavu pro kontrolu léčiv ani tuto skutečnost není povolán posuzovat, ostatně sám účastník řízení v rozkladu uvádí na jiném místě, že etiku jednání by měl posuzovat soud. Není bez zajímavosti, že i sám ředitel Státního ústavu pro kontrolu léčiv v uvedeném přípise vyjadřuje, že jednání, které účastník řízení považuje za neetické má za cíl podporu podnikatelské činnosti a směřuje k podpoře výdejů léčivých přípravků

pouze v určité konkrétní lékárně, přičemž nelze předpokládat, že by se tím významně zvýšil celkový počet předepsaných léčivých přípravků. Pobídka není určena k podpoře předepisování, neboť se jedná o předkládání lékařských předpisů již vyhotovených. Uvedený přípis tak spíše potvrzuje skutečnost, že Stanovisko obsahuje protisoutěžní cíl.

52. Vzhledem k výše uvedenému musím veškeré námitky účastníka řízení týkající se etiky odmítnout, resp. to, zda dané jednání je či není etické, nebylo a ani nemohlo být předmětem přezkumu Úřadu. Má-li účastník řízení za to, že Úřad posuzoval etickou stránku jednání ať už ČLK či lékárníků, jde o mylný dojem. Úřad pouze v rámci své dozоровé pravomoci v oblasti ochrany hospodářské soutěže konstatoval, že vydané Stanovisko je v rozporu s § 3 odst. 1 zákona, a s tímto závěrem se plně ztotožňuji.

Shrnutí

53. Mám za to, že správní orgán prvního stupně dostal své povinnosti a v rámci správního řízení, resp. v napadeném rozhodnutí, **prokázal všechny shora uvedené pojmové znaky zakázaného rozhodnutí sdružení soutěžitelů**. Jak bylo zjištěno správním orgánem prvního stupně, posuzované Stanovisko obsahovalo tzv. *hard-core* ustanovení, tj. ujednání, která mají již **ze své podstaty účel (cíle) narušit hospodářskou soutěž**. Účelem se zde nemyslí subjektivní úmysl stran při uzavírání takové dohody, ale její objektivní význam a smysl posouzený se zřetelem nejen na její znění, ale též s ohledem na ekonomický a právní kontext, v němž se příslušná dohoda uplatňuje. Tyto dohody jsou, jak již bylo výše uvedeno, zakázané pro svůj cíl (*object*), a není nutné detailně zkoumat jejich konkrétní negativní účinek na soutěž. Správní orgán prvního stupně se však zabýval v napadeném rozhodnutí i otázkou dopadu předmětných rozhodnutí sdružení soutěžitelů na soutěž, k tomu uvádím více níže v části materiální stránka jednání.
54. Na základě přezkumu považuji za nepochybné, že vydané Stanovisko je ve smyslu shora uvedeného úkonem sdružení adresovaným jeho členům, jenž vykazuje snahu o unifikaci (návod společného postupu) chování členů, a to v oblasti cenotvorby a propagace. Tento závěr je tak již sám o sobě dostatečný pro konstataci porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 zákona, neboť takové rozhodnutí je již vzhledem ke svému protisoutěžnímu cíli přinejmenším způsobilé narušit hospodářskou soutěž na příslušném relevantním trhu. Námitky účastníka řízení zpochybňující, že vytýkané jednání nebylo zakázaným rozhodnutím sdružení soutěžitelů, musím vzhledem k výše konstatovanému odmítnout.

Materiální stránka zakázané dohody

55. Narušení hospodářské soutěže či alespoň možnost jejího narušení plynoucí z dohody (tedy i rozhodnutí sdružení soutěžitelů) je nezbytným znakem materiální stránky skutkové podstaty uvedeného správního deliktu. Z dikce § 3 odst. 1 zákona vyplývá, že zákon chrání hospodářskou soutěž nejen před faktickým narušením, ale i před potencionálním narušením. Tento názor potvrzuje i judikatura českých soudů, a to konkrétně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 19/2006-55 ze dne 9. 1. 2007 ve věci *Komory veterinárních lékařů ČR*. Soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl, že zákon o ochraně hospodářské soutěže je založen na principu potencionální soutěže, takže na jeho základě lze působit i preventivně. Není proto nutné, aby zákonem zakázaná dohoda k narušení hospodářské soutěže skutečně vedla, nebo aby následek fakticky již nastal. K vyvození postihu je možno přistoupit i tehdy, je-li zde taková dohoda, event. rozhodnutí, které k takovému následku může vést.

56. Jak už bylo shora uvedeno, rovněž Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 62 Ca 26/2006 ze dne 3. 4. 2007 ve věci *Česká lékárnická komora*, potvrzeným Nejvyšším správním soudem, konstatoval, že zakázané jsou nejen dohody, jež vedou k narušení soutěže (tedy mají protisoutěžní následek), a to zásadně bez ohledu na to, zda takový následek byl stranami zamýšlen, ale také dohody, které mají za cíl narušení soutěže (mají tedy protisoutěžní cíl), aniž by takového cíle bylo byt' jen částečně dosaženo.
57. K materiální stránce správního deliktu předpokládané v § 3 odst. 1 zákona lze obecně uvést, že narušení hospodářské soutěže vyplývající z rozhodnutí sdružení soutěžitelů, zahrnuje škálu účinků, které se na soutěži negativně projevují, tzn. že omezují či deformují ekonomické výhody plynoucí z férové soutěže; negativním dopadem tak je např. snížení blahobytu spotřebitelů. Rovněž není rozhodné, zda byla soutěž vyloučena, omezena či pouze ohrožena, neboť všechny tyto následky dohod lze v souladu s § 1 odst. 1 zákona považovat za narušení soutěže.
58. Jak bylo uvedeno shora, v případě Stanoviska se jedná o dohodu zakázanou již pro svůj cíl (*object*), tj. o dohodu, jež ze své podstaty vždy způsobuje přinejmenším potenciální narušení hospodářské soutěže a má negativní dopad na kvalitu a intenzitu soutěžního prostředí, a to bez ohledu na velikost tržních podílů účastníků zakázané dohody; o tom svědčí i skutečnost, že tyto dohody nelze vyjmout ze zákazu dohod podle § 3 odst. 1 zákona aplikací pravidla *de minimis* (§ 6 zákona), ani prostřednictvím blokové výjimky (§ 4 zákona).
59. V případě, že dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona, na níž nespadá vynětí ze zákazu dohod dle § 6 odst. 1 zákona, nelze podřadit ani pod blokovou, resp. komunitární blokovou výjimku, je nutno se dále zabývat, zda taková dohoda nesplňuje podmínky pro vynětí ze zákazu dle § 3 odst. 1 zákona na základě zákonné výjimky ve smyslu § 3 odst. 4 zákona. V souladu s § 3 odst. 4 zákona se zákaz dohod podle § 3 odst. 1 zákona nevztahuje na dohody, které: *a)* přispějí ke zlepšení výroby nebo distribuce zboží nebo k podpoře technického či hospodářského rozvoje a vyhrazení spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho plynoucích, *b)* neuloží soutěžitelům omezení, která nejsou nezbytná k dosažení cílů podle písmene *a)*, *c)* neumožní soutěžitelům vyloučit hospodářskou soutěž na podstatné části trhu zboží, jehož dodávka nebo nákup je předmětem dohody. Podmínky obsažené v citovaném § 3 odst. 4 zákona musejí být splněny kumulativně, aby se zákaz vyslovený v § 3 odst. 1 zákona na jinak formálně zakázanou a neplatnou dohodu nevztahoval.
60. Při posouzení aplikace § 3 odst. 4 zákona na dohody přijímané účastníkem řízení jsem dospěl k závěru, že nedošlo ke kumulativnímu naplnění všech podmínek pro uplatnění individuální výjimky ze zákazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona. Neshledal jsem, že by posuzované rozhodnutí ČLK, přispělo ke zlepšení distribuce zboží (služeb), případně že by přinášelo spotřebitelům výhody přiměřené k rozsahu omezení, nýbrž opak je skutečností, neboť ČLK přímo brojí proti poskytování výhod (slev) spotřebitelům. Podmínky stanovené v § 3 odst. 4 písm. *a)* zákona pro aplikaci individuální výjimky tedy zcela jistě **nejsou splněny**. Není-li splněna jedna z podmínek, není už důvodné se zabývat ostatními. Pro úplnost navíc dodávám, že účastník řízení se zákonné výjimky vůbec nedovolával, když podle § 21 odst. 4 zákona leží důkazní břemeno na něm.
61. Ve správním řízení bylo tak zjištěno, že posuzované rozhodnutí naplnilo pojmové znaky zakázané dohody, neboť toto rozhodnutí již ze své podstaty bylo přinejmenším způsobitelné narušit hospodářskou soutěž, což je dostatečné pro deklaraci porušení zákona podle

§ 3 odst. 1 zákona. A rovněž bylo shledáno, že se na předmětnou dohodu nevztahuje žádná výjimka uvedená v zákoně.

62. Správní orgán prvního stupně následně správně posuzoval i to, zda předmětná rozhodnutí měla ve smyslu § 3 odst. 1 zákona nejen potenciální dopad na soutěž, nýbrž též dopad skutečný. Každá dohoda musí být posouzena ve svém ekonomickém kontextu a zvláště ve světle konkrétního relevantního trhu, k němuž se vztahuje. Úřad tak činil nejen z důvodu, že uvedené ustanovení zákona takové rozlišení skutečných a potenciálních dopadů obsahuje. Tato diferenciací má vliv na následné posouzení závažnosti jednání ve vztahu k ukládané sankci, jak to předpokládá § 22 odst. 2 zákona.
63. Aby bylo možno konstatovat, že dohoda vedla k narušení hospodářské soutěže, je třeba prokázat, že negativní dopady dohody se na trhu projeví. To v případě rozhodnutí sdružení soutěžitelů předpokládá, že členové tohoto sdružení (alespoň někteří) se přijatým rozhodnutím sdružení skutečně řídili či jej jinak implementovali. Jestliže se členové sdružení rozhodnutím při své soutěžní činnosti řídí, je možné hovořit o efektu dohody na trhu. Na základě posouzení situace na trhu pak může být vyvozeno, zda a v jakém směru vedla dohoda (rozhodnutí sdružení soutěžitelů), resp. její plnění, k narušení soutěže.
64. Nebezpečí Stanoviska pro fungování účinné hospodářské soutěže mezi členy ČLK spatřují i ve skutečnosti, že jeho přijetí potvrdilo, co si někteří členové sami mysleli či konali. Aprobování zákazu poskytovat slevy či jiné výhody spotřebiteli pojatému do textu Stanoviska ČLK, která je zastřešující autoritou pro její jednotlivé členy, když členství v ní je povinné, vyvolává riziko, že soutěžitelé – členové ČLK, na základě něho nabudou či se utvrdí v mylném přesvědčení, že cenová soutěž mezi konkurenty je špatná, resp. že soutěžitel, který na trh uvádí výrobky či služby za ceny nižší či poskytuje spotřebitelům určité formy slevy nebo finanční výhody jedná nepřipustným způsobem, který je třeba postihovat.
65. Potenciál Stanoviska narušit hospodářskou soutěž na příslušném relevantním trhu dokládá i vyjádření společnosti Česká lékárna, a.s., která provozuje řetězec lékáren Dr.Max. Společnost ve svém písemném vyjádření⁹ uvedla, cit.: „Na základě tohoto „Stanoviska“ jsme skutečně začali zvažovat, zda nevystavujeme naše zaměstnance – lékárníky možnosti sankce ze strany komory a zda v budoucnu máme i nadále tento marketingový nástroj používat.“ Dále zmiňovaný soutěžitel uvedl, cit.: „Přístup ČLK považujeme jednoznačně za záměr omezit soutěž mezi lékárnami a kdyby skutečně začali aplikovat sankce na naše zaměstnance, tak byli donuceni tyto naše marketingové aktivity omezit nebo zastavit“. Mám za to, že uvedené ve shodě se skutečností, že šlo o dohodu zakázanou již pro svůj cíl, potvrzuje závěr, že ohrožení hospodářské soutěže přijetí či vydáním Stanoviska bylo reálné.
66. Správní orgán prvního stupně **nedošel** v řízení k závěru, že by byly prokázány faktické následky narušení hospodářské soutěže na příslušném relevantním trhu (*effect*). Tato skutečnost však nesnižuje nebezpečnost a závažnost jednání účastníka řízení. Pro úplnost dodávám, že správní orgán prvního stupně tuto skutečnost bral na vědomí při ukládání pokuty. Řečeno jinými slovy, pokud by byl prokázán skutečný dopad zakázaného jednání účastníka řízení na soutěž, muselo by se to odrazit ve výsledné

⁹ Založeno ve správním spisu sp. zn. S 284/07 na č.l. 76.

pokutě, a to tak, že by nutně musela být vyšší, než pokuta uložená napadeným rozhodnutím.

Shrnutí

67. Závěrem posouzení merita věci shrnuji, že ve správním řízení sp. zn. S 284/07 bylo rovněž prokázáno, že ohrožení hospodářské soutěže přijetím, resp. vydáním Stanoviska bylo reálné. Je tedy nepochybné, že **posuzované rozhodnutí ČLK mohlo mít negativní dopad na kvalitu a intenzitu hospodářské soutěže na celém příslušném relevantním trhu a tudíž bylo přinejmenším způsobilé narušit hospodářskou soutěž.**
68. Materiální stránka pro konstataci spáchání správního deliktu podle § 3 odst. 1 zákona byla naplněna a ve správním řízení prokázána. Námitky účastníka řízení, že Úřad neprokázal protisoutěžní následek vytykaného jednání, musím jako nedůvodné odmítnout.

VI. Subjektivní stránka

69. Z rozkladu účastníka řízení není zcela zřejmé, zda a jaké námitky vznášá proti závěru správního orgánu prvního stupně o tom, že delikt byl spáchán ve formě úmyslu. Účastník řízení k odůvodnění subjektivní stránky deliktu v napadeném rozhodnutí odkazuje na své námitky vznesené k předchozím bodům tohoto rozhodnutí, když v těchto námitkách se zejména zabývá etickou stránkou jednání. Z důvodu náležitého přezkumu napadeného rozhodnutí a procesní opatrnosti jsem se zabýval celkovým posouzením subjektivní stránky jednání účastníka řízení, a proto uvádím následující.
70. Ačkoli je odpovědnost za protisoutěžní jednání spočívající v uzavření a plnění zakázané dohody narušující soutěž odpovědností objektivní, konstrukce zákona předpokládá možnost uložení pokuty či opatření k nápravě za protisoutěžní delikt pouze tehdy, jestliže k porušení zákona dochází zaviněně, resp. slovy zákona úmyslně nebo z nedbalosti (§ 22 odst. 2 zákona). Zkoumání *subjektivní stránky* jednání účastníka řízení považuji tedy za nezbytnou součást úvah o samotné možnosti uložít pokutu; forma zavinění je pak i podle judikatury správních soudů jedním z kritérií pro určení výše pokuty (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 133/2005-62 ze dne 30. 11. 2006 ve věci *SAZKA*, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 40/2007-111 ze dne 3. 10. 2008 v téže věci).
71. Zaviněním se přitom rozumí psychický vztah toho, kdo se určitým způsobem chová, k výsledku jeho chování. I v soutěžním právu je třeba rozlišovat dvě základní formy zavinění: úmysl (*dolus*) a nedbalost (*culpa*). Při zkoumání formy subjektivní stránky správního deliktu, tj. zavinění, je třeba vycházet ze vztahu intelektuální a volní složky k objektu deliktu, jímž je právem chráněný zájem, proti němuž jednání směřuje. V případě vědomé nedbalosti i nepřímého úmyslu jednající ví, že škodlivý následek může způsobit. Zatímco však u vědomé nedbalosti jednající nechce způsobit škodlivý následek, resp. bez přiměřených důvodů spoléhá, že jej nezpůsobí, v případě úmyslu nepřímého je subjekt srozuměn s tím, že škodlivý následek může způsobit. Pokud jde o úmysl přímý, vychází se z toho, že jednající nejenže věděl, ale také chtěl porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem. Není tedy rozhodné, zda účastník řízení věděl, že porušuje konkrétní zákon, či zda si byl vědom možností porušení zákona. Při posouzení subjektivní stránky správního deliktu dle § 3 odst. 1 zákona je naopak

rozhodné posouzení volní a vědomostní složky ve vztahu k objektu deliktu, tj. právem chráněnému zájmu, jímž je účinná soutěž (srov. § 1 odst. 1 zákona).

72. Při přezkumu formy zavinění jsem též přihlédl k judikatuře evropských soudů, srov. např. rozsudek Soudu prvního stupně T-65/89 ze dne 1. 4. 1993 ve věci *BPB Industries and British Gypsum v. Commission*, [1993] ECR II-389. Soud prvního stupně deklaroval, že pro konstataci úmyslného porušení soutěžního práva, není nezbytné, aby si soutěžitel byl vědom toho, že porušuje zákaz stanovený soutěžními pravidly Smlouvy ES; je dostačující, aby si nemohl být nevědomý toho, že napadené jednání mělo za cíl nebo mohlo mít za následek narušení hospodářské soutěže na společném trhu.
73. Mám za to, že účastník řízení si musel být vědom toho, že vydané Stanovisko je způsobilé ovlivnit cenotvorbu a marketingové postupy členů ČLK a tím narušit účinnou hospodářskou soutěž na trhu lékárenské péče. Ostatně to bylo i smyslem tohoto Stanoviska, které mělo označit praxi, jíž ČLK považuje za nežádoucí a postihnutelnou disciplinárními opatřeními, ačkoliv se jednalo o praxi posilující soutěž. Účastník řízení tak sledoval cíl spočívající v omezení soutěže mezi členy ČLK, byť tento záměr byl kryt odkazem na etiku výkonu profese (k tomu viz výše). Účastník řízení si proto musel být vědom tohoto, že přijetí, resp. vydání Stanoviska je způsobilé ovlivnit cenovou úroveň (cenotvorbu) služeb poskytovaných členy ČLK ve vztahu ke spotřebitelům a jejich účinnou propagaci, a že jeho rozhodnutí je tak způsobilé narušit soutěž, a s tímto byl srozuměn.
74. V souvislosti s úvahami o zavinění je nutné zdůraznit, že účastník řízení je opakovaným narušitelem soutěžního práva. V minulosti byl účastník řízení nejméně třikrát¹⁰ uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle zákona o ochraně hospodářské soutěže, resp. předchozí normy, zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, která však, co se týká rozhodnutí sdružení soutěžitelů, obsahovala shodnou úpravu jako současný zákon. Za spáchané správní delikty byly účastníku řízení uloženy i pokuty. Pravomocná rozhodnutí Úřadu nebyla rovněž zpochybněna správními soudy. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že účastník řízení nemohl nevědět, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem o ochraně hospodářské soutěže, neboť pro stejný typ deliktu (porušení § 3 odst. 1 zákona, resp. předchozího zákona) byl opakovaně ze strany Úřadu postihnut.
75. Ve světle shora uvedeného potvrzují věcnou správnost závěru správního orgánu prvního stupně, že účastník řízení porušil zákon úmyslně, když tento závěr rovněž odpovídá recentní rozhodovací praxi Úřadu při posuzování *hard core* ustanovení a judikatuře evropských soudů.

VII. Další námítky

Zákaz plnění nelze uložit

76. Podle § 7 odst. 1 zákona zjistí-li Úřad v řízení ve věcech podle § 3 až 6 zákona, že byla uzavřena zakázaná dohoda, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede a tímto rozhodnutím plnění dohody do budoucna zakáže. To znamená, že rozhodnutí Úřadu musí obligatorně (v případech zakázané dohody) obsahovat dvě výrokové části, a to konstataci uzavření

¹⁰ Viz bod 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

zakázané dohody a zákaz jejího plnění do budoucna. Vzhledem ke skutečnosti, že pojem dohoda je v § 3 odst. 1 zákona zaveden jako legislativní zkratka, která zahrnuje i rozhodnutí sdružení soutěžitelů, je nutné podle § 7 odst. 1 zákona i v řízení, kde bylo zjištěno zakázané rozhodnutí sdružení soutěžitelů, ve výroku rozhodnutí plnění předmětného rozhodnutí sdružení soutěžitelů do budoucna zakázat.

77. Jestliže správní orgán prvního stupně shledal, že účastník řízení porušil zákon, tuto skutečnost deklaroval výrokovou částí I. napadeného rozhodnutí, a takovéto jednání do budoucna zakázal, postupoval v souladu s § 7 odst. 1 zákona. Výroková část zakazující deliktní jednání do budoucna má pro účastníka řízení takový význam, že jí indikuje, jaké jednání „typově“ do budoucna nesmí uskutečnit, tedy nesmí za srovnatelných skutkových okolností v budoucnu jednat totožně. Účastníku řízení je tak zakázáno jednání, jež by bylo typově totožné s jednáním, ohledně něhož byla deklarována protiprávnost.¹¹
78. Uvedl-li správní orgán prvního stupně ve druhé výrokové části napadeného rozhodnutí, že plnění rozhodnutí sdružení soutěžitelů specifikované v první výrokové části tohoto rozhodnutí do budoucna zakazuje, nelze tuto skutečnost považovat za pochybení Úřadu, či nesrozumitelnost nebo nezákonnost rozhodnutí Úřadu. Navíc předmětná výroková část je formulována jasně, srozumitelně a určitě. Námitku účastníka řízení, že v napadeném rozhodnutí není definováno, co se rozumí plněním posuzovaného rozhodnutí sdružení a že toto jednání nelze zakázat, proto považuji za nedůvodnou.

Potvrzování Stanoviska

79. Účastník řízení dále namítl, že není zřejmé, čím měl opakovaně platnost Stanoviska potvrzovat. Ve správním spise sp. zn. S 284/07 jsem ověřil, že na č.l. 186 je založen přepis rozhovoru s prezidentem ČLK, panem Stanislavem Havlíčkem, ze dne 21. 1. 2008 pro list Profit. Prezident ČLK v dotazu redaktora na vyplacení 5 Kč za předložení receptu pacientem a jaké je k této věci stanovisko ČLK, uvedl, cit.: „*Stanovisko se nezměnilo. Domníváme se, že takový postup je neetický a znevažuje status lékárníků.*“ Rovněž v předmětném správním spise na č.l. 139 a násl. je založen přepis rozhovoru s prezidentem ČLK ze dne 21. 12. 2007 pro Zdravotnické noviny. Ani z tohoto rozhovoru nevyplývá, že by ČLK považovala Stanovisko za překonané či neplatné, ale naopak prezident ČLK vyjádřil, co je i obsahem Stanoviska, že cenová konkurence mezi lékárníky je krajně nevhodná, cit.: „*Když si totiž budeme konkurovat bonusem, dostaneme se spíš na úroveň obchodníků. V tu chvíli je také lékárníková činnost neprofesionální, protože ji ovlivňuje nákupní a prodejní strategie.*“ Z uvedeného vyplývá, že ČLK své přesvědčení, že by si lékárníci neměli konkurovat cenami (poskytováním slev) nijak nezměnila, ale naopak jej dále veřejně deklarovala. Uvedenou námitku účastníka řízení považuji za bezdůvodnou a musím ji zcela odmítnout.

Stanovisko spotřebitelů

80. Dle účastníka řízení není z napadeného rozhodnutí jasné, od kterých spotřebitelů správní orgán prvního stupně čerpal informaci o tom, jak vnímají vyplacení hotovosti. Z předmětného správního spisu jsem zjistil, že na č.l. 136, kde je založeno vyjádření společnosti Česká lékárna, a.s., uvádí tento soutěžitel, cit.: „*dle našeho názoru je výdej 5*

¹¹ K tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337 ze dne 17. 9. 2008 ve věci *Dopravní podnik Ústeckého kraje*.

Kč za recept vnímán většinou našich zákazníků jako sleva (finanční bonus).“ Vzhledem k tomu, že jiní soutěžitelé – lékárníci uvedenou slevu neposkytují, je možné v této souvislosti vyjít toliko z informací od soutěžitele Česká lékárna, a.s., který provozuje řetězec lékáren Dr.Max. Závěry správního orgánu prvního stupně v tomto ohledu tak považují za logické. Námitku účastníka řízení proto nepovažují za důvodnou.

VIII. Pokuta

Zákonná kritéria uložení pokuty

81. Ačkoliv účastník řízení proti napadeným rozhodnutím uložené pokutě a její výši nevznese žádné námitky, přezkoumal jsem, zda správní orgán prvního stupně uložil pokutu v souladu se zákonem. Podle § 22 odst. 2 zákona může Úřad soutěžitelům uložit pokutu do výše 10 milionů Kč nebo do výše 10 % z čistého obrátu dosaženého za poslední ukončené účetní období, jestliže úmyslně nebo z nedbalosti porušili zákazy stanovené v § 3 odst. 1, § 11 odst. 1 a § 18 odst. 1 zákona nebo neplní závazky uznané podle § 7 odst. 2 nebo § 11 odst. 3 zákona. Při rozhodování o výši pokuty přihlédne Úřad zejména k závažnosti, případnému opakování a délce trvání porušování zákona, a s ohledem na dikci § 22 odst. 2 zákona je třeba vzít v potaz i subjektivní stránku deliktu, tedy skutečnost, zda k porušení zákona došlo úmyslným jednáním soutěžitele či pouze z nedbalosti. V posuzované věci jde o porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 zákona, a to o přijetí zakázaného rozhodnutí sdružení soutěžitelů.
82. Horní hranice pokuty, kterou lze na základě § 22 odst. 2 zákona uložit, je stanovena alternativně, když za horní hranici je považována ta z alternativně použitelných hranic, která je pro příslušného soutěžitele nepříznivější. Hranice stanovená pevnou částkou se uplatní zejména u soutěžitelů, kteří nejsou založeni za účelem podnikatelské činnosti a žádného obrátu tudíž nedosahují.¹² V daném případě v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Úřadu považují ve shodě se závěry správního orgánu prvního stupně za horní hranici částku do výše 10 milionů Kč, neboť tato částka je vyšší než částka kalkulovaná podle kritéria 10 % z čistého obrátu soutěžitele.
83. Stanovení výše pokuty v mezích zákona je věcí správního uvážení Úřadu, které se v konkrétním případě odvíjí od posouzení skutkových okolností daného případu. Dle judikatury českých soudů¹³ musí konkrétní forma postihu a jeho výše působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí účastníku řízení, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře rušitele, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by však ovšem byl pro něj likvidačním; účastník řízení musí být reálně schopen pokutu zaplatit. Uložená pokuta by tak měla plnit jak funkci represivní, tak preventivní.
84. Při stanovení konkrétní výše pokuty se předně musí vyjít ze zákonných (zákonem předepsaných) kritérií, která tato pokuta má v sobě odrážet, a to ze závažnosti deliktu, délky jeho trvání a případného opakování protisoutěžního jednání účastníka správního řízení. Dále pak správní orgán v konkrétní výši pokuty zohlední další jím zjištěná

¹² Srov. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 64/2004 ze dne 31. 5. 2006 ve věci ČEZ, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 17/2007-100 ze dne 23. 10. 2008.

¹³ Srov. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 27/2006 ze dne 6. 4. 2007 ve věci ČSAD Liberec.

specifika případu, která jsou vzhledem k jejich charakteru pro stanovení pokuty relevantní.¹⁴

Závažnost protisoutěžního jednání

85. Základním obecným východiskem pro stanovení výše pokut, resp. posouzení přiměřenosti výše pokuty, je skutečnost, že trest by měl zejména odpovídat povaze a závažnosti správního deliktu, za nějž je ukládán. Pokud jde o určení závažnosti správního deliktu pro potřeby stanovení správní sankce, došel jsem ve shodě se správním orgánem prvního stupně k závěru, že účastník řízení porušil zákaz stanovený v § 3 odst. 1 zákona, kterého se dopustil tím, že přijal ve výroku specifikované zakázané rozhodnutí sdružení soutěžitelů. Rozhodnutí sdružení soutěžitelů, jak bylo již uvedeno výše, je jedním ze tří zákonem rozeznávaných typů zakázané dohody v širším slova smyslu, když pojem dohoda je legislativní zkratka zahrnující všechny tyto tři formy deliktu. Dohody týkající se cen jsou také v rozhodovací praxi Úřadu i Evropské komise¹⁵ považovány za **jedny z nejzávažnějších** (viz výše zejména část věnující se hmotněprávním námitkám). Správní orgán prvního stupně proto konstatoval, že jednání účastníka řízení považuje za závažné porušení zákona, s čímž se plně ztotožňuji.

Délka protisoutěžního jednání

86. Druhým kritériem pro uložení pokuty je podle § 22 odst. 2 zákona délka protisoutěžního jednání. Tuto délku správní orgán prvního stupně určil jako dobu osmi ukončených kalendářních měsíců. Uvedenou dobu pak Úřad hodnotil jako **krátkodobou**, což opět pokládám za zcela odpovídající stavu věci.

Recidiva delikventa

87. Třetím kritériem, ke kterému musí Úřad při ukládání pokuty obligatorně podle § 22 odst. 2 zákona přihlížet, je případné **opakování porušení zákona**. To jakým způsobem k této skutečnosti Úřad přihlédně, je již věcí jeho správního uvážení. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán prvního stupně bral skutečnost, že účastník řízení porušil zákon opakovaně, do své úvahy při ukládání pokuty jako přitěžující okolnost. V této souvislosti zdůrazňuji, že **ČLK je opakovaným narušitelem zákazu** stanovenému v § 3 odst. 1 zákona, když za tato porušení byly ČLK v minulosti uloženy pokuty.

88. Vzhledem k tomu, že u delikventa nedošlo ani uložení předchozích pokut k nápravě, je nutné tuto skutečnost brát do úvahy při ukládání sankce jako mimořádně přitěžující okolnost. Uložil-li správní orgán v dané věci pokutu, která je vyšší než dosavadní pokuty uložené ČLK, pak vzhledem k recidivě delikventa, je nutné tuto skutečnost považovat za odůvodněnou a přílehlavou osobě delikventa.

¹⁴ Srov. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 20/2006 ze dne 29. 5. 2007 ve věci *Telefónica O2*

¹⁵ Viz Pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1/2003 zveřejněné v Úředním věstníku pod č. 2006/C 210/02.

Další okolnosti

Úmysl

89. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o **úmyslné** porušení zákona. Úmyslné porušení zákona je třeba považovat za přitěžující okolnost, která je důvodem pro zvýšení pokuty. Za takovou ji považuje i konstantní rozhodovací praxe Úřadu, která nebyla správními soudy zpochybněna. Pokud tedy správní orgán prvního stupně přihlížejí k přitěžující okolnosti spočívající v úmyslu promítl tuto skutečnost do konečné výše pokuty, lze takový postup považovat za důvodný, souladný se zákonem, konstantní rozhodovací praxí i ustálenou judikaturou.

Spolupráce

90. Jako polehčující okolnost byla správním orgánem prvního stupně vyhodnocena **spolupráce účastníka řízení s Úřadem** v průběhu správního řízení. Ještě před vydáním napadeného rozhodnutí účastník řízení odstranil závadný stav, když své členy informoval, že vyplácení hotovosti za předložený recept je jednáním povoleným.

Shrnutí

91. Postup správního orgánu prvního stupně při stanovení výše pokut shledávám na jedné straně konformní se zněním § 22 odst. 2 zákona, na straně druhé plně přiléhavý specifikům daného případu. Správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal se zákonem předvídanými kritérii pro kalkulaci pokuty, své úvahy dostatečně zdůvodnil, a jeho závěry považuji za správně, přezkoumatelné a vnitřně soudržné.
92. Shora popsaným postupem správní orgán prvního stupně stanovil výslednou výši pokuty na částku 1.000.000,- Kč. Pokuta byla tedy uložena v zákonem stanoveném rozpětí, když se výrazně blíží spodní hranici. Uložená pokuta činí **pouze 10 % z možné výše** pokuty. Uloženou pokutu nelze proto považovat za nepřiměřenou, nedůvodnou či dokonce likvidační, nýbrž přiměřenou okolnostem a náležitě reflektující specifika případu. Znovu zdůrazňuji, že vzhledem k recidivě delikventa, je nutno pokutu považovat za spíše mírnou než přísnou.

IX. Závěr

93. Ze všech shora uvedených důvodů, na základě návrhu rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak napadeného rozhodnutí, tak správního řízení, které mu přecházelo, s právním předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu jsem dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedopustil žádných pochybení či vad, pro které by bylo nutné napadené rozhodnutí změnit či zrušit.
94. Správní orgán prvního stupně řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, takto zjištěný skutkový stav subsumoval pod skutkovou podstatu právní normy, kterou správně zvolil, vyložil a aplikoval.

95. Proto je třeba podaný rozklad proti napadenému rozhodnutí ve všech bodech zamítnout a napadené rozhodnutí v plném rozsahu potvrdit.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí **se nelze** podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **dále odvolat (podat rozklad)**.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Toto rozhodnutí obdrží:

Právní zástupce České lékárnické komory
Mgr. MUDr. Jaroslav Maršík, advokát
Nám. Svobody 1
415 01 Teplice

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce.